

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "[...] E. [...]" sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w Ł.

przeciwko M. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powoda od pozwanego kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w punkcie czwartym konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wbrew stanowisku skarżącego nie zachodzi potrzeba wykładni art. 134 p.u.n. w zakresie wyjaśnienia czy syndyk masy upadłości ma legitymację czynną do wniesienia pozwu o zapłatę wobec dłużnika w razie nie przekazania do masy upadłości wierzytelności objętej bezskutecznym przelewem w stosunku do tej masy. Nie ma bowiem takiej potrzeby w sytuacji, w której dokonanie interpretacji danej normy prawnej nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Umknęło bowiem uwadze skarżącej, że podstawę wydania wyroku stanowi stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), a już w dacie wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji zarówno był prawomocny wyrok ustalający bezskuteczność w stosunku do masy upadłości umowy przelewu wierzytelności upadłego przysługującej mu w stosunku do pozwanego, jak i ważne i skutecznie zostało dokonane przez nabywcę zwrotne przekazanie wierzytelności do masy upadłości.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. W uzasadnieniu wniosku skarżący nie przytoczył argumentów jurydycznych świadczących o takich okolicznościach, a wysoki stopień ogólności odwołania się do rodzaju uchybień eksponowanych w podstawach kasacyjnych, bez wskazania na konkretne naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego wyklucza możliwość

przyjęcia zaistnienia omawianej przesłanki. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 491 ze zm.).

[l.n]